

Arrest

nr. 349 903 van 7 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 2 juni 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 juli 2025 met referthenummer 129952.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 november 2024 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 2 juni 2025 weigerde de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29/11/2024 werd ingediend door:

Naam: (...)
Voorna(a)m(en): (...)
Nationaliteit: Servië
Geboortedatum: (...)1969
Geboorteplaats: D.
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) SINT-NIKLAAS

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, de genaamde (...) (...) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden de volgende bewijzen voorgelegd:

- *Attest erkenning handicap van referentiepersoon door FOD Sociale Zekerheid*
- *Medische getuigschriften op naam van referentiepersoon*
- *Printscreen met overschrijvingen naar referentiepersoon van Directie-generaal Personen met een handicap, IVT en IT, 01-11/2024*
- *Attest uitkering van FOD Sociale Zekerheid dd 13.12.2024 met opgave nieuw bedrag en achterstallen voor 12/2024*
- *Printscreen met overschrijvingen naar referentiepersoon van Directie-generaal Personen met een handicap, IVT en IT, 01-04/2025, IVT en IT*

Van derden/betrokkene zelf:

- *Inkomsten van zoon betrokkene (...) bij Agentschap voor Onderwijsdiensten*
- *Inkomsten van schoondochter van betrokkene (...) bij Agentschap voor Onderwijsdiensten*
- *Verklaring vanwege gemeente B. (Servië) dd 20.10.2024, dat betrokkene voor ouders in D. heeft gezorgd, dat hij van hen een huis heeft geërfd en dat hij nu voor zijn vrouw dient te zorgen ivm haar gezondheidsproblemen*

Wat de loonbrieven van meneer (...) en mevrouw (...) betreft kunnen deze niet in overweging genomen worden. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde is een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (Raad van State, arrest 255.940 van 02.03.2023). Bijgevolg kunnen de bestaansmiddelen van de zoon en schoondochter, en van de betrokkene zelf niet aanvaard worden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Ze worden niet verder overwogen.

Wat het deel integratietegemoetkoming (IT) van de referentiepersoon betreft, dient opgemerkt te worden dat dit evenmin in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. De integratietegemoetkoming werd toegekend als compensatie voor de bijkomende kosten die personen met een handicap hebben om deel te kunnen nemen aan het maatschappelijke leven ('integratie'). Het werd dus toegekend om aan referentiepersoon haar grote zorgnood te kunnen voldoen. Referentiepersoon kan bezwaarlijk stellen betrokkene ten laste te willen nemen met voormeld toegekend bedrag.

De inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) daarentegen kan wel mee in overweging worden genomen. Echter, uit de voorgelegde attesten voor 2025 blijkt dat deze bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag

bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet, op het moment van de aanvraag bedraagt dit € 2089,55 euro - en heden zelfs € 2.131,28. De meest recente inkomensvervangende tegemoetkoming bedraagt immers 1.820,82 euro.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen wordt vastgesteld, een behoefteanalyse te worden gemaakt. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat op de bijlage 19ter dd. 29.11.2024 uitdrukkelijk vermeld staat dat 'voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden'.

Niettegenstaande dat de bijlage 19ter uitdrukkelijk opgeeft stukken aangaande het bestedingspatroon voor te leggen indien de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, liet betrokkene na een inzicht te geven in de vaste en variabele kosten. Uit de stukken blijkt dat referentiepersoon en betrokkene inwonen bij hun zoon en schoondochter. Er ligt hiertoe een aankoopakte en een hypotheekaflossingstabel voor. Echter, hieruit kan niet worden afgeleid dat de betrokkene en referentiepersoon helemaal kosteloos en onbeperkt in de tijd kunnen inwonen bij zoon en schoondochter. Hiertoe liggen helemaal geen bewijzen, zoals een engagementsverklaring, bewijzen van financiële steun, voor. Het is, zoals hierboven reeds aangehaald, de referentiepersoon die dient aan te tonen dat zij de betrokkene ten laste kan nemen, en niet de zoon. Wat de referentiepersoon heden mee betaalt voor de woning is niet duidelijk. Ook enig ander zicht op de vaste en variabele kosten van de referentiepersoon en betrokkene zelf wordt niet geboden, zodat niet kan besloten worden dat zij in afwijking van die 120% van het leefloon zelfstandig voor hun voortleven kunnen instaan. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel kan dus bezwaarlijk worden aangenomen dat alle overige vaste en variabele kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-) communicatie, kledij, voeding, vervoer, hobby's, medicatie...) met het bedrag IVT voldaan zouden kunnen worden, temeer daar de gezondheidsproblematiek van de referentiepersoon ongetwijfeld extra kosten met zich meebrengt. Dit bedrag is te laag om een minimum aan levensonderhoud voor betrokkenen te garanderen met een bijkomende volwassen persoon ten laste, zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te kunnen staan. De medische attesten en verklaring uit Servië aangaande de gezondheidsproblematiek van referentiepersoon bevestigen deze conclusie eigenlijk alleen maar. Niettegenstaande dat deze stukken geen bewijs leveren dat de bestaansmiddelen van referentiepersoon [sic] alsnog zouden volstaan, blijkt hieruit wel de behoefte van de referentiepersoon en haar afhankelijkheid ten overstaan van de betrokkene. Deze medische afhankelijkheid is echter geen voorwaarde tot gezinshereniging in de zin van artikel 40ter VW.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.(...)"

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12. §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij licht het middel toe als volgt:

"1. Verweerder weigert de aanvraag gezinshereniging omdat hij van oordeel is dat verzoeker niet aantoonst dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verweerder merkt op dat de Belgische referentiepersoon een integratietegemoetkoming en een inkomensvervangende tegemoetkoming ontvangt en stelt dat de integratietegemoetkoming niet in overweging kan genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Verweerder stelt: "De integratietegemoetkoming werd toegekend als compensatie voor de bijkomende kosten die personen met een handicap hebben om deel te kunnen nemen aan het maatschappelijke leven ("integratie"). Het werd dus toegekend om aan referentiepersoon haar grote zorgnood te kunnen voldoen. Referentiepersoon kan bezwaarlijk stellen betrokkene ten laste te willen nemen met voormeld toegekend bedrag."

Verweerder aanvaardt wel om de inkomensvervangende tegemoetkoming in overweging te nemen maar stelt dat het bedrag daarvan op zich ontoereikend is in het kader van de aanvraag gezinshereniging (waarna hij overgaat tot een behoefteanalyse die er volgens verweerder ook toe leidt dat de referentiepersoon toereikende inkomsten heeft om de aanvraag gezinshereniging te kunnen inwilligen).

Verweerder betwist echter niet dat als het bedrag van de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming worden samengeteld, het inkomen van de referentiepersoon wel hoog genoeg is, nl. minstens 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, lid 3 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Het samengeteld bedrag van de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming bedraagt 26.550,08 EURO per jaar, hetzij 2.212,51 EURO per maand terwijl het huidige geïndexeerde minimumbedrag 2.131,28 EURO bedraagt.

De weigering van verweerder om het bedrag van de integratietegemoetkoming in overweging te nemen is met andere woorden doorslaggevend voor de weigering van verweerder. Als dit bedrag wel werd meegeteld, was er geen discussie dat het inkomen van de referentiepersoon zeker wel hoog genoeg was om de aanvraag gezinshereniging te kunnen inwilligen.

2. Verweerders weigering om de integratietegemoetkoming in overweging te nemen vindt geen steun in het artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet, waarvan de eerste twee leden luiden als volgt :

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de geregistreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;

3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerde volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem begeleiden of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van boek III, titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2, van het oud Burgerlijk Wetboek.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet;

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

(eigen onderstreping)

In het tweede lid, 1° van deze bepaling wordt uiteengezet wat wordt begrepen onder stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Zoals reeds aangegeven moet het bedrag minstens 120% van het bedrag van leefloon voor een persoon met gezinslast bedragen. Een aantal bronnen inkomsten wordt uitgesloten. In de wetbepaling luidt het als volgt: de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering wordt slechts in welbepaalde gevallen meegeteld.

Aangezien het om de beperking van een fundamenteel recht gaat, is de uitsluiting uiteraard limitatief te interpreteren: alle andere inkomsten van de referentiepersoon dienen wel in overweging te worden genomen. De vraag stelt zich dus of de integratietegemoetkoming valt onder één de in de wet opgesomde uit te sluiten bronnen van inkomsten. Of met andere woorden: is de integratietegemoetkoming onderdeel van het leefloon of van de financiële maatschappelijke dienstverlening, en/of is dit een vorm van inschakelingsuitkering of overbruggingsuitkering?

Welnu, er bestaat consensus over het feit dat de integratietegemoetkoming, overigens net als de inkomensvervangende tegemoetkoming, onderdeel uitmaakt van het aanvullend bijstandsstelsel. Volgens VAN LANGENDONCK (Handboek Sociale zekerheidsrecht) behoren het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslagen, de tegemoetkomingen voor personen met een handicap en de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden tot het aanvullend bijstandsstelsel. Uw Raad onderschrijft dat ook, onder meer in het arrest 186.791 van 15.05.2017, en in het arrest 232987 van 20.02.2020, uitgesproken in Verenigde Kamers. De integratietegemoetkoming is dus geen vorm van leefloon of financiële maatschappelijke dienstverlening maar is een autonome vorm van aanvullende bijstand, naast onder meer leefloon en kinderbijslagen. De integratietegemoetkoming is al zeker ook geen inschakelingsuitkering (een uitkering voor schoolverlaters die een bepaalde wachttijd hebben uitgezeten – zie <https://www.vlaanderen.be/inschakelingsuitkering-voor-werkzoekende-schoolverlaters>) en ook geen overbruggingsuitkering, die bedoeld is voor zelfstandigen die hun beroep niet meer kunnen verderzetten omwille van bepaalde omstandigheden zoals faillissement of een natuurramp, <http://www.vlaanderen.be/economie/ondernemen/overname-stopzetting-en-faillissement/overbruggingsrecht-voor-zelfstandigen>).

De integratietegemoetkoming kan dan ook niet gelijkgesteld worden met of dient ook niet te worden beschouwd als een onderdeel van de in artikel 40ter, §2, lid2, 1° Vreemdelingenwet uitgesloten categorieën van inkomstenbronnen. Bijgevolg mag het bedrag van de integratietegemoetkoming wél in overweging worden genomen bij de berekening van de inkomsten van de referentiepersoon in het kader van huidige aanvraag.

3. Voor zoveel als nodig wijst verzoeker nog op het feit dat de wetgeving en rechtspraak in de voorbije veertien jaar meermaals gewijzigd zijn met betrekking tot de uitgesloten bronnen van inkomsten in het kader van de aanvraag gezinshereniging voor familieleden van statische Belgen. Bij de invoering van de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de gezinshereniging van familieleden van statische Belgen, werden alle middelen uit aanvullende bijstandsstelsels verboden. De toenmalige versie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, bepaalde:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen. Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

In de rechtspraak werd hieruit afgeleid dat ook de integratie- en inkomensvervangende tegemoetkomingen werden uitgesloten aangezien zij tot de aanvullende bijstand behoren.

De wet van 04.05.2016 wijzigde deze bepaling echter, waarbij de algemene bepaling dat middelen uit aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking worden genomen, werd geschrapt. De wet van 10.03.2024 wijzigde het artikel 40ter Vreemdelingenwet opnieuw zoals die bestaat in de huidige versie maar aan de bestaansmiddelenvereiste en meer bepaald de bronnen van inkomsten die in aanmerking worden genomen, veranderde er niets. Over de bronnen van in aanmerking te nemen inkomsten bepalen zowel de wet van 04.05.2016 als de wet van 10.03.2024:

Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt

Een algemene uitsluiting van middelen uit aanvullende bijstandsstelsels, zoals de integratietegemoetkoming, staat dus niet meer in deze bepaling sinds de wetswijziging van 04.05.2016.

Het is verweerder dan ook niet toegelaten om het bedrag dat de referentiepersoon in casu ontvangt als integratietegemoetkoming niet in rekening te nemen. De wettelijke basis daartoe ontbreekt eenvoudigweg. Dit werd bevestigd in het arrest van de Verenigde Kamers van uw Raad van 21.02.2020 (nummer 232987), alsook, meermaals, door de Raad van State (RvS 12 februari 2019, nr. 243.676; RvS 18 maart 2019, nrs. 243.962 en 243.963; RvS 27 juni 2019, nr. 244.989; RvS 7 november 2019, nr. 246.019)

4. In het arrest 243.962 geeft de Raad van State ook volgende redenering ter staving van het feit dat een integratietegemoetkoming wél mag worden in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen in het kader van een aanvraag gezinshereniging:

8. Met de wet van 4 mei 2016 werd artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet in die zin gewijzigd dat de met de wet van 8 juli 2011 ingevoegde woorden “de middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen” als niet in aanmerking te nemen bestaansmiddelen werden vervangen door XIV-37.443-5/8 de woorden “de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”. Er wordt sedert de wijziging door de wet van 4 mei 2016 dus niet meer verwezen naar de “aanvullende bijstandsstelsels”. Zoals in het bestreden arrest wordt aangegeven, blijkt uit de parlementaire stukken niet specifiek waarom het begrip “aanvullende bijstandsstelsels” werd weggelaten noch welke de precieze inhoud is van het nieuw ingevoerde begrip “financiële maatschappelijke dienstverlening”. Wel beoogde het ontwerp dat tot de wet van 4 mei 2016 heeft geleid “de technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten [te] verbeteren die door de Senaat (‘dienst Wetsevaluatie’) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging” en ook “de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt”. Bijgevolg kan voor de vraag of de IVT al dan niet onder de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bedoelde uit te sluiten bestaansmiddelen valt, meer bepaald onder de

categorie “financiële maatschappelijke dienstverlening”, nog steeds worden teruggegrepen naar de ratio legis van de wet van 8 juli 2011. De hoofdindieners van de amendementen nr. 162 en 169, die tot de wijziging van de artikelen 10 en 40ter van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 hebben geleid, heeft betreffende het bewijs van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon verklaard dat gehandicapte personen “om humanitaire redenen” buiten beschouwing worden gelaten (Parl. St. Kamer 2010-2011, DOC 53-43/018, 10). Verder heeft de hoofdindieners van deze amendementen verklaard dat “bij de berekening van het totale inkomen geen rekening [wordt] gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten” (Parl. St. Kamer 2010-2011, DOC 53-443/018, 189). Tot slot heeft de XIV-37.443-6/8 hoofdindieners van die amendementen tijdens de plenaire zitting van de Kamer van Volksvertegenwoordigers waarop de in de commissie aangenomen tekst werd behandeld, verklaard dat, wat de voldoende bestaansmiddelen betreft, “bijstand voor gehandicapten [...] wel in aanmerking [komt]” (Parl. Hand. Kamer 2010-2011, 26 mei 2011, 65).

9. Bovendien heeft de Belgische Staat voor het Grondwettelijk Hof in een zaak waarin de bepalingen betreffende gezinshereniging uit de wet van 8 juli 2011 werden aangevochten zelf uitdrukkelijk verklaard dat “de tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen [...] in aanmerking [worden] genomen voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger” (GWH, nr. 121/2013 van 26 september 2013, 17).

10. Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest op wettige wijze heeft besloten dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet toelaat de IVT uit te sluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon. In het licht van deze vaststelling is de verwijzing door de verzoekende partij naar de inhoud van artikel 1 van de OCMW-wet niet relevant.”

5. Verweerder maakt in de thans bestreden beslissing een onderscheid tussen de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming – enkel de eerste zou mee in overweging kunnen worden genomen. Voor dit onderscheid ontbreekt evenzeer de wettelijke basis, aangezien deze beide inkomstenbronnen behoren tot het aanvullend bijstandsstelsel. In de geciteerde arresten van uw Raad en van de Raad van State werd evenmin onderscheid gemaakt tussen de beide tegemoetkomingen: beiden behoren duidelijk tot het aanvullend bijstandsstelsel en geen van beiden wordt uitdrukkelijk uitgesloten in art. 40ter Vreemdelingenwet.

Verweerder stelt weliswaar dat de integratietegemoetkoming werd toegekend aan de referentiepersoon om haar grote zorgnood te kunnen voldoen, en dat de referentiepersoon “bezwaarlijk kan stellen betrokkene ten laste te willen nemen met voormeld toegekend bedrag”. Verzoeker erkent dat de integratietegemoetkoming uiteraard werd toegekend om te voldoen aan de zorgnood van zijn echtgenote, doch wijst er op dat het aan zijn echtgenote, de referentiepersoon, volledig vrij staat om dit bedrag te besteden zoals zij dat wil. Noch in de regelgeving omtrent de toekenningsvoorwaarden voor de integratietegemoetkoming, noch in artikel 40ter Vreemdelingenwet staat enige voorwaarde ingeschreven over het bestedingspatroon voor de referentiepersoon zodat het haar in casu vrij staat om dit bedrag onder meer te gebruiken voor de aanvraag gezinshereniging van verzoeker.

In de in randnummer 4 van dit verzoekschrift geciteerde passage van het arrest van de Raad van State gaat het overigens vooral over de vraag of de IVT (inkomensvervangende tegemoetkoming) behoort tot de uitgesloten bronnen van inkomsten, aangezien de stelling van de Belgische Staat in dat geschil was dat de “tegemoetkoming voor gehandicapten, minstens de IVT onbetwistbaar werden uitgesloten door de oude versie van het artikel 40 ter Vreemdelingenwet (i.e. de versie uit 2011) (zie randnummers 4 en 5 van het arrest).

In de thans bestreden beslissing lijkt verweerder juist het tegenovergestelde te beweren, met name dat minstens de integratietegemoetkoming niet in overweging kan worden genomen. Uit het arrest van de Raad van State blijkt echter dat indien de inkomensvervangende tegemoetkoming niet mag worden uitgesloten, dit a fortiori geldt voor de integratietegemoetkoming.

Het enige middel is dus ontvankelijk en gegrond.”

Verzoeker wijst erop dat de gemachtigde de integratietegemoetkoming niet wil in overweging nemen om te beoordelen of de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Indien men de inkomensvervangende tegemoetkoming (hierna: de IVT) en de integratietegemoetkoming (hierna: de IT) zou samentellen, is het inkomen van de referentiepersoon wel hoog genoeg. Bijgevolg is de weigering om de IT in overweging te nemen doorslaggevend geweest voor de weigering van de gemachtigde. Volgens verzoeker vindt de weigering van de gemachtigde om de IT in overweging te nemen, geen steun in

artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert vervolgens artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het moment van de bestreden beslissing. Hij erkent dat de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering worden uitgesloten. Nu het om de beperking van een fundamenteel recht gaat, is die uitsluiting limitatief te interpreteren, alle andere inkomsten dienen wel in overweging genomen te worden. Kernvraag is aldus volgens verzoeker of de IT valt onder één van de in de wet opgesomde uit te sluiten bronnen van inkomsten. Meer bepaald of de IT onderdeel is van het leefloon of van de financiële maatschappelijke dienstverlening. Verzoeker zelf beantwoordt de vraag met het feit dat er consensus bestaat dat IT en IVT onderdeel uitmaken van het aanvullend bijstandsstelsel. Hij citeert rechtsleer waarin dit wordt bevestigd. Vervolgens verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad, meer bepaald het arrest nr. 232 987 van 21 februari 2020, uitgesproken in Verenigde Kamers. Volgens verzoeker is de IT geen vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening maar een autonome vorm van aanvullende bijstand. Bijgevolg kan de IT niet worden beschouwd als een onderdeel van de uitgesloten categorieën en moet het dus in overweging genomen worden. Verzoeker erkent dat de wetgeving en rechtspraak in de voorbije jaren meermaals is gewijzigd met betrekking tot de uitgesloten bronnen van inkomsten in het kader van gezinshereniging met statische Belgen. Hij geeft dienaangaande een klein historisch overzicht. Opnieuw verwijst verzoeker onder meer naar het arrest van de Raad nr. 232 987 van 21 februari 2020, in verenigde kamers geveld en ook naar rechtspraak van de Raad van State. Zo citeert verzoeker uitgebreid uit het arrest nr. 243.962 van 18 maart 2019 van de Raad van State waarin werd gesteld dat met de IT wel rekening mag worden gehouden. Verzoeker vervolgt dat er geen wettelijke basis is om een onderscheid te maken tussen IVT en IT, aangezien beiden behoren tot het aanvullend bijstandsstelsel.

Wat betreft het concreet motief van de gemachtigde, nl. dat de IT is bedoeld om aan de grote zorgnood te kunnen voldoen van de referentiepersoon en zij bezwaarlijk betrokkene ten laste kan nemen met voormeld toegekend bedrag, erkent verzoeker dat de IT uiteraard werd toegekend om te voldoen aan de zorgnood van zijn echtgenote, maar dat het haar volledig vrijstaat om dit bedrag te besteden zoals zij dat wil. Noch in de regelgeving omtrent de toekenningsvoorwaarden voor de IT, noch in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet staat enige voorwaarde ingeschreven over het bestedingspatroon van de referentiepersoon. Verzoeker concludeert opnieuw met een verwijzing naar het arrest nr. 243.962 van 18 maart 2019 van de Raad van State om te stellen dat indien de IVT niet mag worden uitgesloten, dit ook geldt voor de IT.

Beoordeling

De relevante versie van artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;”

Uit de voorgaande rechtsregel blijkt dat verzoeker dient aan te tonen dat de referentiepersoon beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon. Bij de berekening van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heeft de gemachtigde gemotiveerd dat met de IT geen rekening kan gehouden worden. Hij wijst erop dat die tegemoetkoming wordt toegekend als compensatie voor de bijkomende kosten die personen met een handicap hebben, om aan de grote zorgnood te kunnen voldoen, niet om verzoeker ten laste te nemen. De gemachtigde is vervolgens overgegaan tot een behoefteanalyse in het licht van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet en stelt dat het bedrag van de IVT te laag is en dat, met een bijkomende volwassene ten laste, zij het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Verzoeker betwist dat de gemachtigde de IT mag uitsluiten als bestaansmiddel bij gezinshereniging met een Belg. Hij geeft daarbij een kort historisch overzicht en verwijst ook naar rechtspraak van de Raad in verenigde kamers nr. 232 987 van 21 februari 2020, van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 en van de Raad van State, meer bepaald het arrest nr. 243.962 van 18 maart 2019.

De Raad moet evenwel vaststellen dat het arrest van de Raad in verenigde kamers nr. 232 987, waarnaar verzoeker meermaals verwijst, door de Raad van State werd gecasseerd, bij arrest nr. 249.844 van 16

februari 2021. In dit laatste arrest heeft de Raad van State in verenigde kamers gemotiveerd waarom de inkomensgarantie voor ouderen (hierna: de IGO) moet beschouwd worden als sociale bijstand en als *“financiële maatschappelijke dienstverlening”* en dat daarom hiermee geen rekening mag worden gehouden als een bestaansmiddel op grond van artikel 40ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De Raad is van oordeel dat de redenering van de Raad van State aangaande de IGO, eveneens naar analogie opgaat voor de IT. De Raad van State heeft in het voormelde arrest nr. 249.844 er vooreerst op gewezen dat *“aanvullende bijstandsstelsels”* moeten worden onderscheiden van de gewone vervangingsinkomens uit de sociale zekerheid, aangezien deze niet door eigen bijdragen maar volledig door de overheid worden gefinancierd. Hij stelt *“dit wordt ondersteund door artikel 2, 1°, e, van de wet van 11 april 1995 [tot invoering van het “handvest” van de sociaal verzekerde], waarin wordt gesteld dat het stelsel van sociale bijstand bestaat uit tegemoetkomingen aan gehandicapten, het recht op een bestaansminimum, de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden.”* Dit gewaarborgd inkomen voor bejaarden vormt de voorloper van de IGO. Er blijkt dat het door de Raad van State aangehaalde artikel 2, 1, e van de wet van 11 april 1995 ook betrekking heeft op de tegemoetkomingen aan gehandicapten, waarvan de IT deel uitmaakt. Hoewel de IT niet door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn wordt uitgekeerd, omdat deze wordt uitgekeerd door de FOD sociale zekerheid, wordt de IT, net als de IGO sinds jaar en dag beschouwd als aanvullende bijstand (BOUCKAERT S., Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Maklu, 2007, 295 e.v. of VAN EECKHOUTTE W., Socialezekerheidsrecht 1998-1999, Kluwer, 306-307.) Verzoeker erkent dit ook, met verwijzing naar rechtsleer van Van Langendonck. Verder stipt de Raad van State in voormeld arrest nr. 249.844 aan dat de ratio legis van artikel 40ter voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd erin bestaat te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. Net als de IGO, valt de IT echter volledig ten laste van de overheid. Verder erkent de Raad van State dat door de wet van 4 mei 2016, waarin artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd vervangen, waarnaar verzoeker ook verwijst, het begrip *“aanvullende sociale bijstand”* niet meer is opgenomen in de lijst van bestaansmiddelen die overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking worden genomen in hoofde van de referentiepersoon bij een aanvraag tot gezinshereniging. De Raad van State motiveert evenwel verder waarom de IGO ook als *“financiële maatschappelijke dienstverlening”* moet worden beschouwd. Hij stelt dat de IGO een vorm van financiële hulp is, die wordt toegekend aan ouderen die niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om hen het minimuminkomen te waarborgen en verwijst naar recentere rechtspraak van het Grondwettelijk Hof van 23 januari 2019, nr. 2019/006 (overwegingen B.2.2, B.8 en B 9.6.) waarin het Hof de IGO als *“maatschappelijke dienstverlening”* beschouwt en uitdrukkelijk heeft gewezen op *“het niet-contributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd”*. De Raad van State komt tot de conclusie dat de IGO te kwalificeren is als een vorm van maatschappelijke dienstverlening die een systeem van aanvullende bijstand vormt en geldt als financiële maatschappelijke dienstverlening, waardoor het aldus verworven inkomen niet in rekening mag worden gebracht als een bestaansmiddel op grond van artikel 40ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat deze redenering naar analogie ook geldt voor de IT, als onderdeel van de federale tegemoetkomingen voor personen met een handicap, zoals geregeld bij wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap. Hierbij dient immers aangestipt te worden dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 12 maart 2020 nr. 41/2020 (B. 2.1.-B.2.2.) wat betreft de IT, als een van de drie types van tegemoetkomingen voor gehandicapten, heeft gesteld dat die tegemoetkomingen *“een financiële hulp [vormen] waarvan het bedrag prioritair de bestaanszekerheid van de minstbedeelden moet waarborgen (Parl. St. Kamer, 1985-1986, nr. 448/1, p.2” en dat “[i]n tegenstelling tot het traditionele stelsel van de sociale zekerheid, dat de betaling van bijdragen inhoudt, dit bijzonder stelsel volledig gefinancierd [wordt] door de algemene inkomsten van de Staat en (...) het een door de wet bepaald inkomen [wil] verschaffen aan diegenen die niet over voldoende andere bestaansmiddelen beschikken.”* Naar analogie komt de Raad dan ook tot de conclusie dat de IT een vorm is van *“financiële maatschappelijke dienstverlening”*, waarmee volgens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen rekening wordt gehouden bij de beoordeling van de toereikende bestaansmiddelen (zie ook in die zin Quené M., ‘Inkomensgarantie voor ouderen telt niet mee bij gezinshereniging met statische Belgen’ (noot onder RvS 16 februari 2021, nr. 249.844, T. Vreemd. 2021, nr. 3, 235-239.) Verzoeker kan dus niet langer gevolgd worden dat op basis van de oudere rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof, waarnaar verzoeker verwijst, op het ogenblik van de bestreden beslissing nog moest afgeleid worden dat de IT ook in aanmerking moet worden genomen. Immers, het arrest van de Raad van State nr. 243.962 van 18 maart 2019, waaruit verzoeker uitvoerig citeert, vermeldt niet enkel de tegemoetkomingen voor gehandicapten, maar ook meermaals het IGO. Het is onder meer op dit arrest van de Raad van State (en het arrest 243 963 van 18 maart 2019) dat de Raad zich baseerde om in verenigde kamers te stellen dat met IGO moest rekening gehouden worden. Echter, wat betreft het IGO, heeft de Raad van State in zijn later cassatiearrest nr. 249.844 van 2021 een ander standpunt weerhouden, dat inhoudt dat er toch geen rekening mee mag worden gehouden. De Raad volgt bijgevolg om de voormelde redenen de redenering van verzoeker niet dat de IT niet valt onder een van de in de wet opgesomde uit te sluiten bronnen van inkomsten.

Hiermee ter zitting geconfronteerd, stelt de raadsvrouw van verzoeker dat de Raad hierover zal oordelen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat er geen wettelijke basis is voor het onderscheid tussen de IVT en IT, kan de Raad volgen. Er is evenwel in casu geen betwisting tussen de partijen dat met de IVT rekening moet worden gehouden, zodat de Raad zich daarover niet dient uit te spreken.

Wat betreft het motief van de gemachtigde, dat de IT de bedoeling heeft om personen met een handicap bij te staan in hun deelname aan het maatschappelijk leven en om aan de grote zorgnood te kunnen voldoen, dermate dat de referentiepersoon verzoeker met dit bedrag niet ten laste kan nemen, doet dit motief geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde terecht geen rekening heeft gehouden met de IT om de hoger ontwikkelde motivering. Zelfs indien verzoeker zou kunnen gevolgd worden dat niet op verplichtende wijze is gedefinieerd waaraan de referentiepersoon de IT moet besteden, heeft verzoeker geen belang bij dit argument, aangezien op de kernvraag, zoals verzoeker zelf heeft aangevoerd in het verzoekschrift, met name of de IT een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening is, bevestigend moet geantwoord worden zoals hoger uiteengezet.

Subsidiair stipt de Raad aan dat verweerder in de nota met opmerkingen terecht verwijst naar de voorbereidende werken van de wet van 27 februari 1987 inzake de tegemoetkomingen aan personen met een handicap (<https://www.dekamer.be/digidoc/DPS/K2040/K20401128/K20401128.PDF>), waarbij het onderscheid tussen de IVT en de IT als volgt wordt geformuleerd: *“De inkomensvervangende tegemoetkoming is bestemd voor de gehandicapten waarvan het vermogen tot verdienen beperkt is en die niet over een voldoende inkomen kunnen beschikken. De integratietegemoetkoming is gericht op gehandicapten die omwille van hun gebrek aan zelfredzaamheid bijkomende kosten hebben om zich te integreren of op bijzondere voorzieningen een beroep moeten doen.”* Zoals verweerder in de nota opwerpt, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat een uitkering die louter bedoeld is voor de compensatie van bijkomende kosten voor personen met een handicap om te kunnen deelnemen aan het maatschappelijk leven, niet bedoeld is om een andere persoon (in casu verzoeker) ten laste te nemen. Er anders over oordelen ondermijnt inderdaad de finaliteit van de IT.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES

